

Shervin og Hans Jørgen er blevet...

Venner for livet

F.7. 14/5-07

Der er 56 års aldersforskel. Men på halvandet år er de to blevet perlevenner. Den iranske dreng betragter sin danske pap-bedstefar og hustruen Edel som sin nye familie, efter at Hans Jørgen blev medlem af Børns Voksenvenner i Odense

▲ - Min søn har selv-sagt manglet en faderskikkelse, siden hans mistede sin far. En oplevelse i sit liv, som han selvfølgelig er utrolig ked af og taler meget om. Men, han siger også, at hvis hans far ikke var død, så havde han jo aldrig mødt Hans Jørgen og Edel. Vi føler, at vi har fået en ny familie. Det er en perfekt løsning.

■ Duften af hjemmebagte boller spreder sig sammen med eftermiddagshygen i køkkenet i familien Tækkers hus. 63-årige Hans Jørgen sidder og sludrer med syvårige Shervin i spisekrogen, mens hans kone Edel varmer kakaoen på komfuret.

På køleskabsdøren sidder billeder af drengen blandt andre portrætter af familiens yngste efterkommere. Snakken går om skolegang, om cyklen, der skal repareres, om hvilke bøger, de skal låne og læse næste gang, de skal på biblioteket. Det hele minder om en rar eftermiddag mellem bedsteforældre og barnebarn. Og den kønne, lille dreng med de alvorlige mørke øjne lader da også fuldt ud, som om han er hjemme – der er ingen tvivl om, at han befinder sig yderst vel her i disse trygge omgivelser.

Men Hans Jørgen og Edel Tækker fra Odense er imidlertid på ingen måde i familie med lille iranske Shervin Moheimanian. Derimod er ægteparret blevet hans allerbedste

Hans Jørgen og Edel samt Diana og Shervin føler med stor glæde, at de alle har fået nye familiemedlemmer, efter at den syvårige dreng er blevet "optaget" i familien Tækker

Som udgangspunkt tager Børns Voksenvenner – www.voksenvenner.dk – altid meget hensyn til, om voksenvennen og barnets interesser passer sammen, og om f.eks. moderen og voksenvennen kan samarbejde. Om deres samfundsmæssige værdier og holdninger passer overens. Og det er med garanti, at alle emner til voksenvenner bliver tjekket utrolig grundigt. Trygheden er en af de væsentligste faktorer og et udtrykkeligt krav i organisationens arbejde, siger Ellen Simonsen. Siden Børns Voksenvenner startede på Fyn i 1999, har de oprettet ca. 60 venskaber.

voksne venner. På halvandet år har de tre udviklet et varmt venskab, der hele tiden gror støt på tværs af både alders- og kulturforskel. Hans Jørgen er nemlig blevet såkaldt voksenven, og hver tirsdag eftermiddag henter han drengen på Tornebjergskole, hvor Shervin går i 1. klasse. Et fast ritual, de alle glæder sig meget over. Ikke mindst Shervins mor, Diana.

Det hele startede et år før, at Hans Jørgen stoppede som lærer på VUC i Odense og gik på efterløn, ligesom hans kone også var stoppet som skolelærer.

– Da jeg fik mere tid tilovers, spekulerede jeg selvfølgelig på, hvad den skulle udnyttes den til? Jeg havde allerede meldt mig ind i Seniorer Uden Grænser – en organisation, der beskæftiger sig med ulandsarbejde. Mine visioner er mere til den slags end til f.eks. golf. I ugeavisen havde jeg set en annonce fra Børns Voksenvenner i Odense, og i Stiftstidende læste jeg en interessant artikel om den frivillige organisation. Samtidig hørte jeg om Ellen Simonsen, lederen af Odense-afdelingen, og det fantastiske arbejde, som hun med succes udfører. Og jeg blev meget interesseret.

– Vi har jo et stort hus med masser af plads, efter at vore tre døtre for længst er flyttet hjemmefra, fortsætter Hans Jørgen, – og vi kunne godt tænke os lidt mere liv i stuerne, selv om vi har tre

børnebørn, et her i byen og to andre i København. Edel og jeg talte selvfølgelig om det. Man skal jo være enige i den slags sager.

Hans Jørgen var ikke voldsomt i tvivl, men han troede måske nok, at han var for gammel.

– Det var jeg heldigvis ikke. Og efter at være blevet set meget grundigt efter i sømmene, bl.a. gennem meget nærgående interviews om mit liv, blev jeg sendt på et flere dages kursus. Først derefter var jeg kommet gennem Ellen Simonsens strenge nåleøjne og godkendt som voksenven. Det er jo soleklart, at organisationen kræver yderst betryggende og ordentlige forhold. Ikke mindst hvad angår stabilitet.

Det første møde

Første gang, Hans Jørgen skulle møde Shervin, var det naturligvis med en vis spænding. Ikke mindst spekulerede han på, om deres kemi nu passede sammen? Eller om det mon var en dreng, som hele tiden skulle rettes på og opdrages?

Men lige fra starten gjorde Shervin et glimrende og yderst positivt indtryk på ægteparret Tækker. Hans far flygtede her til landet i 1982. Hans mor fulgte efter i 1997, og drengen blev født to år efter. Ulykkeligvis døde Shervins far af cancer for tre år siden – de har intet andet familie i Danmark – og Diana Moheima-

▼ Iranske Shervin betragter fuldt ud Hans Jørgen og Edel som sine bedste voksne venner. Hver tirsdag er der domt hygge i spisekrogen, mens der bliver talt om hverdagens begivenheder

aktiviteter. De går i svømmehal, spiller badminton og fisker etc. Nøjagtigt som en hvilken som helst anden god bedstefar ville gøre med sit barnebarn.

– I starten er det selvfølgelig utrolig vigtigt, at drengen stoler på voksenvennen, at man ikke svigter aftaler. Derfor er det indlysende, at man binder sig, når man siger ja til at se efter et barn. Men jeg mener, at hvis man ikke binder sig, så har man ikke noget liv, ikke noget at være fælles om. Shervin er på en måde blevet som et medlem af familien. Et lille nyt barnebarn – og tilfældigvis har vi et barnebarn, Tobias, på samme alder. De har det mægtigt fint sammen, og Shervin bliver inviteret med til alt muligt her i familien, ligesom vi bliver inviteret med til flere af deres sammenkomster, f.eks. det iranske nytår, hvor man giver hinanden gaver.

– Venskabet med Shervin har også udviklet sig til, at vi nu har fået en god veninde i Diana, som har været meget positiv hele tiden. De er, som man udtrykker det, tilpassede muslimer og har et afslappet forhold til vores danske normer. Vi har slet ikke mærket noget til kulturforskelle, forklarer Hans Jørgen, og Edel fortæller, at det ofte sker, at Shervin sidder med ved spisebordet, når middagsmaden serveres om tirsdagen. Altså hvis menuen falder i hans smag. Men han er normalt vild med hendes kokekunst og kan godt lide dansk mad. Specielt noget med brun sovs og kartofler...

– Hvor længe venskabet holder? Det ved vi selvfølgelig ikke! Edel og jeg håber – og regner da bestemt også med – at det vil bestå resten af vores liv. For som sagt er Shirvan nu nærmest blevet en del af vores familie! □

Af Peter G. Madsen

Foto: Torkel Dyrting

redaktionen@familiejournalen.dk